

Entrevista a Àngel Colom

Confessions d'un triomfador

Àngel Colom, s'ha convertit en el líder de la tercera força parlamentària de Catalunya. Ell, amb el seu carisma indiscutible, continua prenent posicions a passos de gegant.

El seu èxit és haver convertit la radicalitat en moderació?

—Expressar conceptes molt radicals d'una manera molt clara i amb prudència, això sense amagar mai els objectius que vols aconseguir, et dona la credibilitat necessària. Aquesta ha estat una de les nostres claus. Hem plantejat sense por, amb normalitat, un projecte nítid. Això ha engrescat molts ciutadans.

—¿En el futur això no pot ser una dificultat?

—No, continuarà sent una virtut perquè el procés cap a la independència ha de ser enormement plural i ha de tenir matisos: des del més moderat fins al més radical.

—La nit de les eleccions, els simpatitzants d'ERC que es manifestaven cridant independència van ser aplaudits i encoratjats pels simpatitzants de CiU. ¿Com ho valora?

—Aquest fet indica que un procés cap a la independència o la seva proclamació mateixa no trobaria cap obstacle per part de la majoria de la població. És més, seria rebuda amb il·lusió per la majoria. El que en aquests moments falla és que la força majoritària té una direcció que no està disposada a avançar cap aquí. Aquest és l'error imputable històricament al senyor Pujol.

—¿Si el president Pujol volgués, Catalunya seria independent?

—Sí, i tindria el suport majoritari de la població. Això jo ho he detectat quan he anat a totes les comarques de Catalunya, i també ho he notat a la conurbació de Barcelona que es van incorporant molt més activament a la identitat pròpia del país. Imagina't la responsabilitat històrica: té una majoria clara que podria proclamar la independència i no ho farà.

—Amb la pujada d'ERC és previsible que Pujol accentuï el seu discurs nacional.

—Celebraria que el senyor Pujol actives no solament el seu discurs nacionalista sinó una pràctica. En aquesta quarta legislatura hem de fer un pas qualitatiu cap a l'autogovern de Catalunya. En la fase transitòria cap a la independència necessitariem disposar d'uns poders mínims que ens són estrictament necessaris.

Abans del debat d'investidura miraré de tenir una conversa amb Jordi Pujol —si em vol rebre— per plantejar-li una proposta amb la idea d'aconseguir aquests poders mínims.

—¿Es l'anomenat pacte català per la sobirania?

—O si se'n vol dir pacte de mínims o acord de competències.

—¿Quins serien aquests mínims?

—En la qüestió del finançament seria la renúncia de l'acord signat anteriorment i l'inici d'una negociació bilateral entre Catalunya i l'estat espanyol per a poder recaptar tots els impostos. Un altre punt bàsic seria d'aconseguir l'estructura de província única i desmantellar diputacions i governs civils per reforçar els consells comarcals com a govern estricte de les comarques. També, per a aconseguir aquests mínims, s'hauria de complir el mandat del Parlament, en el sentit d'assumir competències de tots els cossos i forces de seguretat, amb un comandament unificat de totes les policies sota el control de la Generalitat. Un altre aspecte que es podria aconseguir sense ni reformar l'Estatut, és el de les competències de Renfe, Correus, Telefònica, Transports...

—¿Això significa un pacte CiU-ERC?

—Això voldria dir que en aquestes qüestions li donariem suport.

—¿Només en aquestes?

—Només. Tenim dos models ben diferenciats, tant socialment com nacionalment; per tant, quant a la resta no-

saltres estarem a l'oposició. Una oposició constructiva, de control, en funció del nostre programa electoral.

—Però si CiU accepta aquest pacte, ERC ho tindrà més difícil.

—Si el president Pujol aconsegueix aquests mínims, Catalunya hi haurà guanyat i ERC haurà impulsat aquesta realitat. Un partit no pot pas ser un fi per si mateix. El nostre partit existeix per a transformar socialment Catalunya i per aconseguir la independència d'aquest país, i tot el que sigui avançar, encara que sigui capitalitzat per un altre partit. No ens importa, mentre sigui un avanç real.

—¿Per aquest camí, la independència, també la podria presidir Pujol?

—Sí, llavors nosaltres seríem un partit de l'oposició en una Catalunya independent.

—¿Vostè s'ho imagina?

(Colom fa un gest. Obre els braços i arronsa les espatlles)

—¿Com interpreto aquest gest?

—No vull dir que això passi, sinó que podria passar. A Eslovènia fa tres anys pràcticament cap partit polític no havia assumit el procés cap a la independència. Fa un any i mig tots els partits polítics la van assumir i ara són independents. A Escòcia, fins ara el Partit Laborista estava vinculat estrictament al Britànic. Ara ha canviat de rumb i accepta la independència. A Catalunya CiU, el PSC i IC encara no estan per la independència, però podrien estar-hi i a mi em semblaria fantàstic. Ningú no ha de tenir el monopoli de l'independentisme. Si, la independència, l'assumissin la totalitat de forces polítiques voldria dir que en molt poc temps Catalunya recuperaria les seves llibertats. Llavors la situació dels partits polítics seria estrictament ideològica.

—¿L'important increment de vot que ha experimentat ERC no prové tant de CiU sinó que sembla provenir, del PSC i IC. ¿Això trenca els seus esquemes?

—Els 98.000 d'ERC, que són molts, vénen de molts llocs diferents. N'hi ha uns, sobretot a la Catalunya interior, que són a costa de CiU. Aquest transvasament de vots potser ha estat menor que no esperàvem, però existeix. El que no esperàvem tant és el trasllat del vot d'esquerra, provinent del PSC i IC. Això ha estat una sorpresa.

El que també ha passat és que vots socialistes se n'han anat cap a CiU, i això ha ajudat aquest partit a tancar el forat que ERC li ha fet. La penetració de Be-

nestar Social en determinats barris, per la via clientelar, cosa absolutament denunciàble, ha fet que Pujol superés l'efecte Colom gràcies a l'efecte Comas. Una vegada més, Pujol ha tingut l'habilitat de situar-se al centre.

—¿I el nou votant?

JORDI MORERA

“Estic molt satisfet de veure que una part dels sectors del món industrial i del món financer han apostat per ERC”

—Molt de jovent ha votat ERC. Això m'illusiona perquè ens garanteix el creixement. Aquest matí, m'he vist envoltat per un estol de nois i noies que em felicitaven i em deien que estaven esperant les pròximes eleccions per a poder-me votar; tenien 15 anys. Fets com aquest confirmen que hi ha una fortíssima possibilitat de creixement. Tampoc no és desaprofitable el segment de vots que ens ve de l'abstenció. Totes aquestes diferents procedències volen dir que la

JORDI MORERA

“Sóc jove, tinc molta energia, molta força i em veig capaç de tirar un país endavant. El senyor Pujol, el noto cansat”

proposta d'una estratègia possible cap a la independència va quallant.

—Sembla que hi ha una certa burgesia que fins ara era monopoli de CiU que també ha col·laborat, en aquesta ocasió, amb ERC.

—No sols una certa burgesia, sinó que

estic molt satisfet de veure que una part dels sectors del món industrial i del món financer han apostat per ERC.

—¿Vostè els ha anat a buscar o han vingut sols?

—Hi ha hagut de tot. El que és cert és que he trobat un interès cada cop més gran, d'industrials mitjans i petits, i d'algun d'important, que aposten per la independència perquè pensen que el país hi sortirà guanyant.

Per una altra banda, hi ha una bona sintonia amb les esglésies. Una confiança de l'església catòlica, de l'església evangelica o protestant que són importants a Catalunya. També hem tingut el suport de sectors tradicionals que es troben en crisi, com la pagesia, la pesca, els treballadors autònoms..

—Abans, també ha citat el suport de l'església. ¿Aquest sentit més cristià no és més propi de CiU?

—No.

—Com a mínim és poc d'esquerra.

—No. Des d'una perspectiva d'esquerra i des del laïcisme més estricte d'ERC és perfectament compatible tenir una relació estable i positiva amb sectors importants de la societat civil com són les esglésies. Penso que si volem dinamitzar i activar el paper que ha de fer aquesta societat civil no podem deixar-les de banda. L'església catòlica aquí ha estat molt compromesa socialment i nacionalment. Les experiències de Cristians pel Socialisme o de la teologia de l'alliberament dins l'església catòlica, han sabut conjuminar les idees transformadores de les esquerres amb un missatge laic.

—Després diuen que vostè inspira els fulls dominicals.

—No, no tenim aquesta pretensió. Nosaltres constatem una gran coincidència de plantejaments amb alguns editorials i preses de posició d'aquests fulls dominicals.

—¿Iniciativa per Catalunya és el seu pròxim objectiu?

—No. Crec que IC ha de fer una reflexió després d'aquestes eleccions. No cal que jo els ho digui, perquè ells ja ho saben. El que m'agradaria que ells sabessin és que penso que seria bo que féssim una reflexió en comú sobre el tema nacional, ja que el seu programa coincideix en molts aspectes socials amb el nostre, com a forces d'esquerra que som, però no en el projecte nacional. Junts podem fer moltes coses en el futur Parlament. Seríem 18 diputats que podríem formar un gruix de les esquerres actives.

—*¿Magda Oranich pot ser el pont entre tots dos partits?*

—Pot ser un dels ponts perquè és una persona que sempre ha deixat clar que vol la independència i és diputada d'aquesta coalició.

—*La premsa espanyola ha comentat que si CiU participava en un pròxim govern espanyol, seria com abonar el creixement d'ERC*

—Això, en tot cas, depèn de CiU. Aquest partit ens pot fer aquest regal tàctic, però això seria dolent per al país.

—*¿És factible el pacte PSOE-CiU en la legislatura vinent?*

—En l'entrevista que van tenir Gonzàlez i Pujol, abans de les eleccions no van parlar de bonsais, més aviat van perfilar l'acord estable entre PSOE i CiU. Segurament que el senyor Pujol va explicar, com fan els que tenen una noia per casar, que tenia un senyor que volia ser ministre. Bromes a part, si les coses anessin així, Convergència quedaria implicada d'una manera clara en el projecte espanyol, cosa que li faria perdre el seu pes social a Catalunya.

—*Les seves relacions amb Pujol són més conegudes. ¿Amb Roca té alguna mena de relació?*

—Amb tots dos tinc relacions cordials, però distants.

—*Amb el president Pujol han estat pas tan distants...*

—Han estat atzaroses, tant a l'època de la Crida com ara. Sempre sembla que hagi de donar-te consells. A mi, ja m'està bé; jo escolto els consells de tothom. De fet, jo n'he escoltats molts, de consells del senyor Pujol, i en part m'han ajudat molt a afinar la meua estratègia política. Jo he seguit i segueixo molt els seus passos. El que passa és que ell sempre ha tingut un enorme recel envers mi.

—*El recel del president per vostè pot ser l'edat.*

—No ho sé. En tot cas, ho haurien de preguntar a ell. Ell té més experiència. Jo procuro aprendre'n cada dia més. En tot cas, sóc jove, tinc molta energia, molta força i em veig capaç de tirar un país endavant. El senyor Pujol, el noto cansat

—*ERC continua fent campanya a la Catalunya Nord.*

—Allà els resultats no seran tan espectaculars però anem obrint camí. Amb la nostra presència a la Catalunya Nord es

fa un pas de gegant endavant.

—*¿Per què no van pactar amb Unitat Catalana?*

—Nosaltres ho vam intentar, però no van voler.

—*¿Els Països Catalans continua sent l'assignatura pendent d'ERC?*

—A ERC no pensem renunciar ni a un sol pam del territori nacional, en aquest procés cap a la independència. Jo voldria que el resultat d'aquestes eleccions accelerés la federació de partits nacionalistes i independentistes d'esquerres de totes les regions dels Països Catalans. Les primeres felicitacions en massa m'han vingut del País Valencià i de les Illes, no tan sols de les direccions sinó de les bases.

Tinc molt d'interès que busquem con-

L'altre triomf

Té cara i posat de bon noi. És un home bo, però segur que no és un bon home, per més que ja li està bé que alguns se'n refiïn i s'ho pensin. Amb un gest, amb una mirada, amb una paraula es capaç de controlar allò que se li podia descontrolar. No perd mai passada, ni se li escapa res. És un líder. Fora de casa seva fa temps que ho és. Ara, ho és més. Però més que mai, ara, també és líder indiscutible de casa seva, vaja al seu partit. Aquest és el seu altre gran triomf.

juntament una única estratègia per a la independència de tota la nació. S'ha de definir un procés estratègic per a cada regió dins una mateixa estratègia conjunta. Això vol dir obrir un debat per a definir els *timings*, les clàusules d'organització del territori, ... ara mateix.

—*¿Això es concretarà en les vinents eleccions europees?*

—Les eleccions han de ser un punt d'encontre, però aquesta federació m'agradaria que es fes durant l'any 92.

—*¿Pere Bescompte és el gran sacrificat d'aquestes eleccions?*

—Gens ni mica. És un dels grans actius que té ERC. Ell és conscient que tindrà el seu temps i el seu moment. L'estat espanyol ha estat incapaç de fer el gest de pau i democràcia que va fer Pere Bascompte.

—*S'ha acabat la vaga de fam dels presos catalans. ¿ERC continuarà defensant només els presos que renunciïn a la lluita armada?*

—El retorn a les presons catalanes és compartit i treballat per ERC pensant en tothom des del punt de vista humanitari. Ara ERC només treballarà per aconseguir la llibertat dels presos que deixin de donar suport públicament a la via violenta. En això vull ser molt clar: no acceptarem cap mena de connivència amb sectors que encara defensin a Catalunya la via violenta, que és una via morta.

—*¿Quan Catalunya sigui independent, si els tancs vénen a la frontera què passarà?*

—La República catalana, aconseguida democràticament, s'estructurarà en un marc de defensa europeu amb un exèrcit voluntari. Una estructura de defensa complicada, però eficaç. Si Catalunya

fos atacada, Catalunya es defensaria. En el marc d'uns Estats Units d'Europa no és previsible que hi hagi un atac d'aquest estil

—*¿I Croàcia?*

—Croàcia i Sèrbia no són transportables a una situació geoestratègica Catalunya-Espanya.

—*¿Els espanyols no faran com els serbis?*

—No. Hem de fer una gran feina pedagògica perquè no ho siguin. Jo segueixo sempre la tàctica gandhiana, d'informar abans l'adversari de tot allò que vols fer. Jo em veig amb cor d'explicar als ciutadans espanyols el nostre projecte, que no va

contra ells i que no farem marxa enrere. Quan arribi el moment haurem fet madurar l'opinió pública perquè estigui al nostre costat.

—*D'aquí quatre mesos es faran els Jocs Olímpics.*

—Si no garanteixen uns mínims nacionals, la població conscient de Catalunya protestarà amb tota la legitimitat, utilitzant tots els mètodes i totes les vies pacífiques i democràtiques que siguin necessàries per informar el món que Barcelona és la capital d'una nació que no és Espanya.

—*¿Tornarem a veure Àngel Colom amb l'esprai?*

—No sé si amb esprai farem gaire res davant els mitjans de comunicació estrangers, però Àngel Colom mai no ha deixat de banda que hi ha moments de tot i hi ha moments per a tot.

Assumpció Maresma